

Kreds (Hey), nemlig at indskrænke Loven til de to Ord: Konsulatafgiften ophæves. Det vilde ikke kunne lade sig gøre. Naar man vilde ophæve Konsulatafgiften, maatte der nødvendigvis nogle Bestemmelser til, som fastsatte visse Regler om, hvorledes der skulde forholdes i de meget hyppige Tilfælde, hvor de skibsførende benytte Konsulaternes Medhjælp. Det er Tilfælde, som vel sagtens ere de fleste ærede Medlemmer bekendte, f. Eks. Strandinger, Desertion af Søfolk og lignende, men for Resten ogsaa andre Tilfælde.

Naar Regeringen kun er gaaet til en Nedsættelse af Konsulatafgiften indtil omtrent Halvdelen af dens nuværende Størrelse, skal jeg til Forklaring heraf bemærke, at i det Andragende, som under 25. Oktober 1898 blev indgivet fra den danske Skibsfarts Repræsentanter, er det udtrykkelig sagt, endogsaa med udhævede Typer, at de andrage paa en Ophævelse af Konsulatafgiften eller dens meget betydelige Reduktion. Jeg skulde tro, at man ikke kan nægte, at dette Forslag gaar ud paa en meget betydelig Reduktion, og jeg skulde ogsaa tro, uaftet en Ytring om det modsatte er fremkommen, at Skibsfartens Repræsentanter ville være tilfredse med dette, i alt Fald naar det, saaledes som jeg ogsaa har antydet, kun er at betragte som et foreløbigt Skridt. Det er fremhævet med megen Styrke fra flere Sider, og jeg tror nede i Folketinget fra alle Sider, at det vilde være ønskeligt, om man kunde skride til at ophæve hele Afgiften. Jeg vil nu ikke gaa saa vidt at sige, at det jo egentlig var ønskeligt, om man kunde ophæve alle Skatter, thi det er et Ideal, vi vist gøre bedst i ikke at beskæftige os med, men det er jo ganske vist, at det vilde være ønskeligt, om man kunde ophæve denne Skibsafgift, især i de nuværende Tider, der ere ret trykkede, og det er der heller ikke hos Regeringen to Meninger om. Der findes derfor ikke den af flere af de ærede Talere her paaberaabte Disonans i de Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget, saaledes at Begyndelsen skulde gaa ud paa at tilraade Ophævelse, medens Slutningen skulde gaa ud paa det modsatte. Nej, der findes den fuldeste Harmoni mellem begge Dele af Bemærkningerne, idet den første udtaler, hvad jeg antager alle ville være enige om, at det var ønskeligt, om man kunde skride til en fuldstændig Ophævelse, hvorimod den anden Del betoner, at man dog ogsaa maa tage finansielle Hensyn. Et er, at hvis der ikke var en saadan Afgift, vilde neppe

noget Menneske her til Lands falde paa at indføre den, et andet er, at det, naar den en Gang eksisterer, er uundgaeligt, i hvert Fald for Regeringen, at tage finansielle Hensyn, og jeg maa sige, at den Tanke, der er kommen frem her, at man skulde kunne gaa videre, har undret mig noget. Dels mente jeg, at det netop vilde stemme med dette Tings hele Karakter, at man gik gradvis frem i saa Henseende, og dels synes jeg, at jeg saa ofte her i dette Ting har hørt Bemærkninger fra meget indflydelsesrig Side, som netop i høj Grad betonedede og indskærpedede Regeringen Nødvendigheden af at være yderst forsigtig i Henseende til finansielle Dispositioner og ikke give Slip paa nogen Indtægtskilde, som Statskassen for Tiden har. Jeg maa derfor stadig tilraade at blive ved det af Regeringen foreslaaede, som jeg vel nok tør sige første Skridt, idet jeg samtidig dermed udtaler ikke blot min, men jeg kan sige hele Regeringens Sympati med, at det snart maa lykkes at faa Konsulatafgiften ganske afskaffet.

Tolderlund: Den højtærede Udenrigsminister udtalte, at man her i Tinget tidligere har gjort den Anskuelse gældende, at man skal spare, hvor der kan spares, og være sig for at give slip paa gamle Indtægter. Det er ganske vist ogsaa Tilfældet med Hensyn til Indtægter, som man anser for at være berettigede og i sin Orden, men her foreligger et Tilfælde, hvor det efter min Mening vil være uretfærdigt, uberettiget og ubilligt at bibeholde en Skat, som hviler paa en enkelt Gren af Erhvervslivet. Som Forholdene nu stille sig, tør man jo betragte ca. 300,000 Kr. af Konsulatafgiften som en særlig Skat, der hviler paa Søfarten, paa et Erhverv, som kun for en Del benytter Konsulatvæsenet, men dog maa betale for andre Erhverv som Landbrug og Industri, der ogsaa have Nytte af Konsulaterne. Det ubillige og uretfærdige ligger efter min Mening deri, at et enkelt Erhverv skal betale for den Støtte, der ydes forskellige andre Erhverv. Jeg er derfor stemt for, at Konsulatafgiften som saadan fuldstændig ophæves. Derimod er jeg ganske enig med den højtærede Udenrigsminister i, at det vil være ret rimeligt og billigt, at der fastsættes et Regulativ eller en Tarif om Betalingen for de Arbejder, som udføres af Konsulaterne, enten det er for Skibsfarten eller for Industri og Haandværk. Men den egentlige Skat paa den enkelte Stand, som dette Lovforslag